

သော်
တ
စေား
၂၃
ကျန်ရစ် ... မြစ်

(၁)

ပုံရိပ်ဟောင်းနှစ်ခု

"ဒီနေ့ ရန်ကုန်မှာ မိုးရွာတယ်၊ ရွာလိုက်တာ ဆိုတာများ တစ်သက်လုံး မရွာဖူးခဲ့တဲ့ အတိုင်းပဲ၊ နေ့ဖို့ ညစာ မချန်ပဲ အကုန်အစင် ရွာတော့မယ့်အတိုင်းပဲ"

နှစ်တစ်ဝက်ပင် ကျိုးလာလင့်ကစား သည် နှစ်အဖို့ သည် စာကြောင်းသည် အသစ်စက်စက် ဒိုင်ယာရီစာမျက်နှာတွင် ဦးဆုံးမင်ထင်ခွင့်ရသည့် အကြောင်းအရာဖြစ်သည်။ ။ ဆယ်ကျော်သက်ဘဝတုန်းက မူ နေ့စဉ် အဖြစ်အပျက်များကို မှတ်တမ်းတင်တတ်သည့် အကျင့် ကျွန်မမှာ ရှိခဲ့သည်။ ။ သည် အကျင့်ကလေး ပျောက်နေခဲ့သည် မှာ ကြာပါပကော။ သို့ပေမဲ့ နှစ်တစ်နှစ် ကုန်ဆုံးချိန်ရောက်လျှင် သက္ကရာဇ်အသစ်နှင့် နေ့စဉ်မှတ်တမ်း စာအုပ်လှလှလေးများကို ကျွန်မ ဝယ်တတ်ပါသည်။ ။ ရေးကား မရေးဖြစ်။

မအားလို့ လား။ ဒါလည်း မဟုတ်။

မရေးချင်တာလား။ ဒါလည်း မဟုတ်ပြန်။

ရေးစရာ မရှိတာလား။ ဒါကတော့ လုံးလုံးကြီး လွဲပါသည်။ ။

တကယ်တော့ အတွေးနှင့်ခံစားချက် သွားသလောက် အရေးက မလိုက်နိုင်ခြင်းကြောင့်သာ ဖြစ်လိမ့်မည်။ စိတ်လိုလက်ရရှိချိန်မို့ ရေးပြန်

တော့လည်း အတွေးတွေက ဟိုရောက်သည် ရောက် ခုန်ပျံကျော်လွှားနှင့် ။ အခုလည်း ရာသီဥတုအကြောင်း ရေးမိပြန်ပြီ။

ဘာတွေ ရေးနေမိပါလိမ့်နော်။ ရန်ကုန်မှာ မိုးရွာတာ အဆန်းမှ မဟုတ်တာပဲ။ တစ်ခါတလေများ ဆိုလျှင် လချီပြီးတောင် မိုးက စွေချင် စွေနေသေးတာ။ သည် စာမျက်နှာကို တစ်နေ့နေ့မှာ ပြန်ဖတ်မိလျှင်.. အဲဒီနေ့ မိုးရွာတော့ ဘာဖြစ်လဲ.. ဟူ၍ အဓိပ္ပာယ်မဲ့ မေးခွန်းအတွက် အဖြေရှာချင် ရှာနေမိနိုင်သည် ။ သည် လိုနောက်ဆက်တွဲ အတွေးအကြောင်း ရာသီဥတုအကြောင်း ဆက်မရေးဖြစ်တော့ပြန်။

"ဒေါ်လာဈေးက တက်လိုက်တာ၊ ထောင့်ငါးရာတောင် ကျော်နေပြီ"

စာကြောင်းအဆုံးမှာ အစောကလို မေးခွန်းက ထပ်ဆင့် လိုက်လာပြန်သည် ။ ဒေါ်လာဈေးတက်တော့ ဘာဖြစ်မှာ တဲ့ လဲ။ သို့နှင့် ဒေါ်လာဈေးတက်သည့် အကြောင်းမှ သည် အလုပ်အကြောင်းနှင့် နေ့စဉ် ကုန်ကျစရိတ် အကြောင်းဆီသို့ အတွေးမျှင်သည် တစ်နွယ်ငင် တစ်စင်ပါ ရောက်သွားပြန်၏။ သည့်နောက် ချက်ချင်းဆိုသလို အဘွားအိုတစ်ဦးနှင့် လူလတ်ပိုင်းအရွယ် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်၏ ပုံရိပ်သည် ကျွန်မအတွေးကို စိုးမိုးသွားသည် ။ သူတို့ နှစ်ယောက်သည် ကျွန်မကို ပြုံး၍ ကြည့်နေကြသည် ။

"ဒီတစ်ပတ် ဈေးဖိုး.. ၆၀၀"

ပုံရိပ်ဟောင်းများ နှင့်အတူ နားစည်မှေးသို့ ပဲ့တင်လှိုင်းခတ်လာသော အသံကို ပြန်ကြားယောင်မိသည် ။ သည် ပုံရိပ်တို့ ကို မြင်တိုင်း ကျွန်မမှာ သက်ပြင်းချ၍ မျက်လွှာကို စေ့ပိတ်ရစမြဲ။

"ဈေးဖိုး ၆၀၀"၊ "ဈေးဖိုး ၆၀၀"တဲ့ လား။

"တယ်လီဖုန်း ပြောနိုင်သည် ၊ တစ်ခါပြော ဒီ/ ကျပ်"။

ဈေးဖိုး ၆၀၀ ကျပ်နှင့်အတူ တွဲစပ်လျက် သတိရမိသည် မှာ တယ်လီဖုန်း တစ်ခါပြောလျှင် တစ်ကျပ် ပေးရခြင်းဖြစ်သည် ။ ဈေးဖိုး ၁၀၀၀ ကျပ် ဆိုသည့်အရာနှင့် ပူးတွဲ၍ မှတ်ဉာဏ် စွဲထင်သည် ကတော့ တယ်လီဖုန်း တစ်ခါ ပြောလျှင် သုံးကျပ်ဟူ၍ ဖြစ်သည် ။ အခုတော့ ကျပ်တန်ဆိုသည် မှာ ပြတိုက်မှာ သွားကြည့်မှ သာ မြင်ဖူးနိုင်သည့် အရာမျိုး။ ၄၀၀ နှင့် မိသားစုတစ်စု တစ်ပတ်စာ စားဝတ်နေရေးကို ဖြေရှင်းခဲ့ရပါသည် ဆိုလျှင် ယုံတမ်းပုံပြင်လိုလို။

စက္ကန့်တို့ ၊ မိနစ်တို့ ၊ ရက်၊ လ၊ နှစ်တို့ တဖျစ်ဖျစ် လောင်ကျွမ်းခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါသည် ။ တောင်ဘက် နှစ်အိမ်ကျော်က တရုတ်မန်ကျည်းပင်ကြီး နေရာတွင် တည်ပင်တစ်ပင် အစားထိုး ရောက်လာသည် ။ အိမ်နောက် ဖေးက ရွှေလာငွေလာဂမုန်း နှစ်ပင်အနက် တစ်ပင် သေသွားသည် မှာ အတော်ကြာပါပြီ။ ဖုန်ထူသော ကွင်းပြင်နေရာတွင် ကွန်ကရစ်အတိပြီးသော လမ်းကို မြင်ရသည် ။ အချို့သော ညနေများ တွင် မျှော်ကြည့်ဖူးသော မြစ်ပြင်မှာ လည်း သောင်ပြင်ကျယ်ကြောင့် မှန်ကွေးကွေးသာ ရှိတော့၏။

တိမ်မီးခိုးသဖွယ် အငွေ့သာ ကျန်ရစ်သော အတိတ်ကို ဖျတ်ခနဲ အောက်မေ့မိရာတွင် ရှိုက်မိသော အသက်ငွေ့မှာ နေရာမှာ တင် ခေတ္တတန့်သည် ။ တစ်ဆက်တည်းမှာ ပင် မှိုင်းကျသွားသော မျက်ဝန်းထဲတွင် ကျွန်မကို ငေးကြည့်နေသော အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်၏ သဏ္ဌာန်မှာ မှိုက်တစ်လှည့် လင်းတစ်လှည့်နှင့်။

"သွားပါတော့လေ.. သွားပါတော့"

နာကျင်လျက်ကပင် နှင်မိသည် ။ စိတ်ဆန္ဒလိုအင်နှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်

လုပ်ရပ် ဖြစ်သဖြင့် စကားသံသည် ဝီဝီပြင်ပြင် မရှိလှ။

ပြင်ပမှာ တော့ မိုးသည် ဖွဲရာကနေ တဖြည်းဖြည်း သည်းလာ ပါသည် ။ သွပ်ခေါင်မိုးအပေါ်သို့ မိုးပေါက်များ အရှိန်နှင့် ကဆုန်ပေါက် ကြွေလိမ့်ကျလာသဖြင့် ဝုန်းဝုန်းခိုင်းခိုင်း မြည်သံဟိန်းလာသည် ။ သည် လိုည အိပ်ပျော်နိုင်ပါ့မလား။

"မက်နေကျ အိပ်မက်တွေ မမက်တာ ကြာပြီ"

ဒါကတော့ သုံးကြောင်းမြောက် စာကြောင်း ဖြစ်သည် ။ သည် စာကြောင်းကို ရေးပြီးနောက်တွင် အတွေးမျှင်က ပို၍ ရှည်လျားလာ သည် ။

အိပ်မက်တွေ အရင်လို မမက်တော့တာ ဘဝအသစ်မှာ သူတို့ ပျော် နေကြလို့ ထင်ပါရဲ့ ။ ထိုအတွေးသည် ကျွန်မကို သေချာပေါက် နှိပ်စက် ကလူပြု၏။ အိပ်မက်မက်တိုင်း ငိုရသော်လည်း ထိုအဖြစ်ကနေ ကျွန်မ မလွတ်မြောက်ချင်ပါ။ လွတ်မြောက်ရန်လည်း ကြိုးစားအားမထုတ်ချင် ပါ။ ဒါသည် မှန်သောသစ္စာ ဖြစ်ပါသည် ။ သည် ဘဝမှာ သည် အိပ်မက် လေးသာလျှင် တခုတ်တရ အလွမ်းဖြေစရာအဖြစ် ကျန်ရစ်ပါသည် ။

ပျော်ရွှင်သူနှင့် နာကျင်သူ.. မည်သူက အတိတ်ကို ပို၍ တမ်းတတတ် သည် ကို ကျွန်မ မသိပါ။ သို့သော် ကုသိုလ်ထူးသူများ သာလျှင် ကြည် ကြည်သာသာ လွမ်းနိုင်သည့် အတိတ်ကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့် ရနိုင်သည် ဟု ထင် ပါသည် ။ နိစ္စရူပ ရှင်သန်ရသော ဘဝ၏ ရသစုံလင်မှုတွင် အလွမ်းသည် တစ်ခါတစ်ရံ အစာကြေဆေး ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်နိုင်ပါသည် ။ မိုးရွာသည့် အချိန်မျိုး၊ လသာသည့် အခိုက်အတန့်မျိုး၊ ပင်လယ်လှိုင်းသံကို နားဆင် နေချိန်မျိုးတွင် အတိတ်ကာလများကို စားမြုံ့ပြန်ကာ လွမ်းရသည် က ဘဝတဏှာကို မသိမသာ ဆွဲဆန့်ပေးနိုင်သော ကာမဂုဏ်တစ်ပါး ဖြစ်၏

။ ထိုအကြောင်းကြောင့် အတိတ်ဟောင်း၊ အိပ်မက်ဟောင်းတို့ကို ကျွန်မ တွယ်တာလှပါသည် ။

တစ်ခါက ရန်ကုန်ကို ရောက်လာသော အညာက မိတ်ဆွေ အမျိုးသမီးကြီး ပြောသည့်စကားကို အမှတ်ရမိသည် ။ သူသည် လူလွတ်တစ်ဦး ဖြစ်သည် ။ သူနေထိုင်ရာ အညာက ရွာတွင် ဆွေမျိုးဉာတကာ မရှိ၊ အမိအဖေတို့ ကလည်း ကွယ်လွန်နှင့်ပြီ။ သူ့လိုပဲ တစ်ကိုယ်ရေ တစ်ကာယ နေထိုင်သူ ဆွေမျိုးနီးစပ်သူတစ်ဦးက ရန်ကုန်တွင် အတူနေထိုင်ရန် လှမ်းခေါ်သည့်အခါ တစ်နေ့တော့ သူ ရောက်လာရှာပါသည် ။ သို့ပေမဲ့ သူ့ကိုကြည့်ရတာ ရန်ကုန်တွင် ပျော်ပိုက်ပုံမပေါ်ပါ။ တစ်နေ့တာ အတောအတွင်း ညှိုးငယ်သော သူ့သွင်ပြင် အထင်ရှားဆုံးအချိန်ကား ညနေ နေစောင်းလျှင် တိုက်ခန်းဝရန်တာသို့ ထွက်ကာ အဝေးကို မျှော်ရီငေးနေတတ်သည့်အချိန် ဖြစ်သည် ။

"ဘယ်ရည်းစားများ လွမ်းနေတာလဲ ကြီးတော်ရယ်.. ကိုယ့်မှာ တစ်ကိုယ်တည်း အပျိုကြီး၊ ရွာမှာ တွယ်တာစရာ ဘယ်သူမှ လည်း ကျန်တော့တာ မဟုတ်ဘဲနဲ့ ဘယ်သူများ လွမ်းလို့ တမျှော်မျှော် လုပ်နေရတာလဲ"

သူ့ကို သည် လိုမေးလျှင်တော့ အခြားသူများ အဖို့ ထူးဆန်းသော၊ သို့သော်လည်း သူ့အတွက်မူ ရိုးရှင်းသော အဖြေတစ်ခုကို သူ့ဆီကနေ ကြားရလေ့ရှိပါသည် ။

"လွမ်းစရာ မရှိဘူး ဆိုပေမယ့် ရွာက ကိုင်းပင်လေးတွေကို တွေးပြီး လွမ်းရတာပဲ"

"ကိုင်းပင်လေးတွေ... ကိုင်းပင်လေးတွေ"

တဲ့ ။ သူ ပြောသွားခဲ့သည် ။ ကိုင်းပင်လေးတွေကို လွမ်းပါသတဲ့ ။

ဒိုင်ယာရီ ရေးနေရင်းက ထိုအကြောင်းကို စဉ်းစားမိသွားပြန်သည်။ သူ ပြောသည့် ကိုင်းပင်လေးတွေ ဟူသော စကားလုံးကို တဖွဖွ ရွတ်ကြည့်မိ သည်။ သူ့ခံစားချက်ကို ကျွန်မ ထိထိမိမိ တိတိကျကျ စာနာမိလေပြီ။

"လူတွေဟာ တွယ်ရာမဲ့ မဟုတ်ကြပါဘူး၊ ဘဝတဏှာကို ဆွဲဆန့်စေ တဲ့ အာရုံတစ်ခုခုမှာ အမြဲငြိတွယ်ရင်း သိသိရက်နဲ့ မရုန်းထွက်.. အထပ် ထပ် ချည်နှောင်နေကြတာပါ"

ဒါကတော့ သည် နေ့အဖို့ နောက်ဆုံးစာကြောင်း ဖြစ်သည်။ ရေးစ ရာ အကြောင်းအရာများ စွာ ရှိနေသေးသော်လည်း မရေးလိုလှတော့။ တစ်ခါတစ်ရံ ဝေဒနာ သက်သာစေရန်အတွက် ခံစားချက်ကို ဖောက်ထု တ်သည့်နည်းဖြင့် ကုစားတတ်ကြသော်လည်း ခံစားချက်တိုင်း ဖြေချထို က်နေသည် တော့ မဟုတ်ပါ။ ဆေးဝါးများကို တစ်နေ့နည်းနည်းချင်းစီ မှီဝဲထိုက်သော ဝေဒနာမျိုးလည်း ရှိပါသေးသည်။ ဝေဒနာနှင့် အသက် ဆက်ရသည်။ ဒါဟာ အလွမ်းပေါ့။

ဒိုင်ယာရီထဲက အကြောင်းအရာများကို ကျွန်မ စိတ်စွဲသဖြင့် ထင်ပါ သည်။ မိုးအေးအေးနှင့် လွမ်းဆွေးခဲ့သော ညတွင် မက်နေကျ အိပ်မက် သည် တံခါးလာခေါက်ပြန်သည်။

ထိုအထဲတွင် ထန်းဖူးဇာတာတစ်စောင် ပါသည်။ လည်တုံဆွဲကြိုး တစ်ကုံး ပါသည်။ ရှင်မတောင်နံ့သင်းသော အမျိုးသမီးနှစ်ဦး ပါသည်။ ရေဒီယိုသတင်းနားထောင်သူ အဘိုးအိုတစ်ဦး ပါသည်။ ဘေး လွယ်အိတ်ထဲတွင် ဖတ်စရာ စာအုပ်တစ်အုပ်စ၊ နှစ်အုပ်စ ထည့်ကာ စက်ဘီးတစ်စီးနှင့် ပေတစ်ရာလမ်းမပေါ်တွင် နင်းဖြတ်သွားသူ အမျိုး သားတစ်ယောက် ပါသည်။ ညီမလေးကို အင်မတန်ချစ်သော အစ်မ တစ်ယောက် ပါသည်။ ခေါင်းတွင် အပူဖုဗလပွနှင့် နှပ်ချေးတရှုပ်ရှုပ် က

လေးမလေးတစ်ဦးပါ ပါသည်။ ။

(၂)

ဦးကျားကြီးရယ်၊ လကွယ်နေရယ်

"မန္တလေးမှာ အမှုအခင်းတွေ သိပ်ဖြစ်တာပဲ"

"အေးလေ.. ဓားထိုးမှု ဖြစ်တာလည်း ခဏခဏ.. ကိုယ် ကြည့်မရတဲ့ သူဆိုရင် မန္တလေးကို သွားပါလားလို့ တောင် မြှောက်ပေးရမလိုတောင် ဖြစ်နေပြီ"

ဆူးလေတွင် ဘတ်စ်ကား စောင့်နေရင်း ဘေးက အမျိုးသမီးနှစ်ဦး၏ အပြန်အလှန် စကားပြောသံကို ကြားလိုက်ရသည် ။ ခဏအကြာတွင် " အဲဒီကားက မြေနီကုန်းကို ရောက်တယ်" ဆိုပြီး ဆိုက်လုဆိုက်ခင် ဘတ်စ်ကားဆီသို့ သူတို့ နှစ်ယောက် ပြေးသွားကြသည် ။ မြို့လယ်ကောင်သည် ပိုးဟပ်အသေရှိရာတွင် အရပ်ရှစ်မျက်နှာမှ ဝိုင်းအုံ့ခဲနေသော ပုရွက်ဆိတ်များ ပြိုင်တူ တိုးဝှေ့နေသည့်နှယ် ကြိတ်ကြိတ်ခဲခဲ ရှိလှသည် ။

ယခုတော့ ရန်ကုန်တွင် မိုးစဲသွားသည် မှာ သုံးရက်ခန့် ရှိလေပြီ။ ရာသီကား မှိုင်းပျံ့ ဖြစ်ပြီ။ မိုးမရွာ၊ လေမတိုက်ဘဲ တငွေငွေပူနေသဖြင့် လှောင်အိုက်လှသည် ။ ပြိုက်ပြိုက်ကျသော ချွေးမှာ တစ်ကိုယ်လုံးတွင် ရှိသော အင်အားမှန်သမျှကို အဝတ်ရေညှစ်လိုက်သလို ဆွဲစုယူညှစ်လိုက်သဖြင့် ကိုယ်ခန္ဓာမှာ နွမ်းဖပ်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့သည် ။ နုံးသည် ။ မောသည် ။

ရေငတ်သည် ။ လူတို့ တိုးကာဝှေ့ကာ အော်ဟစ်ကာ တွန်းကာ တိုးကာ ရှိနှင့်သော မြင်ကွင်းကြောင့် ပိုပြီး စိတ်လက်မအီမသာ ဖြစ်ရသည် ။ တုပ်ကွေးများ ဖြစ်ချင်လားမသိဟု တွေးပြီး ဘတ်စ်ကားမှတ်တိုင် ထိုင်ခုံမှာ ထိုင်ရင်း မျက်စိမှိတ်၍ အသာမှ နီးနေခိုက်တွင် မန္တလေး၌ အမှုအခင်း ပေါများကြောင်း စကားသံကို ကြားရခြင်းဖြစ်သည် ။

လူတို့ သည် မိမိနှင့်နီးစပ်သည့် သတင်းအပေါ်မှာ ပိုပြီး စိတ်ဝင်စားမှု ရှိသတဲ့ ။ မန္တလေးဆိုသည့် ဝေါဟာရကို နားတွင် အဖျားခတ်မိရုံနှင့် သိလိုစိတ်က ခေါင်းထောင်လာသည် ။ လွမ်းတစိတ်က ဘောင်ဘင်ခတ်လာသည် ။ ဒါက ကျွန်မ၏ ဇာတိမြို့ပေကိုး။

ကျွန်မတို့ ငယ်စဉ်တုန်းက မန္တလေးက သည် လိုမဟုတ်။ လူဦးရေလည်း မများ လှသလို မျက်နှာစိမ်းလည်း မပေါလှပါ။ အရှေ့ပြင်၊ အနောက်ပြင်၊ တောင်ပြင်၊ မြောက်ပြင် စသည့် ကျုံး၏ အရပ်လေးမျက်နှာစလုံးမှာ စက်ဘီးလေး ကြော့ကြော့နင်းရင်း တစ်အိမ်နှင့်တစ်အိမ် ကူးလူးဖို့ မခက်ခဲလှ။ မရှုပ်ထွေးလှ၊ မဆူညံလှ။ အဘိုး၊ အဘွားတို့ ပြောသည် က ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အပြီး မုံရွာ၊ ရွှေဘို စသည့် အနီးအနား အညာမြို့တော်များက လူတွေ ပိုပြီး ပြောင်းရွှေ့လာသည့် နောက်ပိုင်း မြို့တော်ဟာ စည်ကားလာသတဲ့ ။ သည် စည်ကားမှုဟာ ၁၉၉၀ ပြည့်နှစ်နောက်ပိုင်း တရွေ့ရွေ့ တက်ရိပ်ပြသွားသော လူဦးရေနှင့် တိုက်တာအဆောက်အအုံ ကိန်းဂဏန်းနှင့် ယှဉ်လျှင်မူ မပြောပလောက်ပေ။ ယဉ်ကျေးမှုအငွေ့အသက် အကင်းမသေသေးသည့် မြို့၏ ရွှေထီးဆောင်းကာလ အဖျားအနားကို သိမိခဲ့သော ကျွန်မအဖို့ သည် မြို့သည် အဘိုးလည်း ဟုတ်သည် ။ အဘွားလည်း ဟုတ်သည် ၊ အဖေလည်း ဟုတ်သည် ၊ အမေလည်း ဟုတ်သည် ၊ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်လည်း ဟုတ်သည် ။

မန္တလေးဟု စကားစလိုက်လျှင် ကျွန်မ ပထမဆုံး မှတ်မိသည် မှာ ဦးကျားကြီးဝင်း မီးလောင်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ။ ထိုမီးလောင်မှုနှင့် ကျွန်မ၏ လူ့ဘဝအစကား ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ဖြစ်ခဲ့သည်။ ။ ဦးကျားကြီး မီးကို ကျွန်မ မမိလိုက်ပါ။ လူကြီးများ ပြောစကားဖြင့်သာ ရင်းနှီးရသည်။ ။ ကျွန်မ သိတတ်စအရွယ် အသက် လေး၊ ငါးနှစ်တုန်းက မေမေနှင့် ဈေးချိုသို့ လိုက်သွားလျှင် လမ်းတစ်လျှောက်တွင် လောင်မီးက ချန်ရစ်ခဲ့သည့် ပြတင်းပေါက်ဟောင်းလောင်းနှင့် တိုက်အိုများကို ကြိုးကြားကြိုးကြား တွေ့ရပါသည်။ ။ အမှတ် (၆) လိုင်းကားမှာ ကျွန်မတို့ အိမ်မှ ဈေးချိုသို့ ရောက်နိုင်သည့် တစ်ခုတည်းသော ယာဉ်လိုင်းဖြစ်ခဲ့သည်။ ။ စစ်ကျန် ဗိုက်ပူကားအိုကြီး သယ်ဆောင်ရာသို့ တရွေ့ရွေ့ လိုက်ပါသွားရင်း မီးကြောင့် ပျက်စီးခဲ့ရသော မြို့ကို ငေးကြည့်တတ်ခဲ့သည်။ ။ ကျွန်မ မမွေးဖွားမီက လောင်မြိုက်ခဲ့သော မီး၏ အဖျက်စွမ်းအား မည်မျှသက်ရောက်မှု ပြင်းထန်သည် ကို ချက်ချင်းနာလန်ထူ ရုန်းမထနိုင်တော့သော မြို့က သက်သေခံလျက် ရှိသည်။ ။

မေမေ ပြောတာထက် ဘွားဘွားကတော့ မီးလောင်မှုအကြောင်း အသေးစိတ်ပိုပြီး ပြောပြနိုင်ပါသည်။ ။ ဘွားဘွားပြောပြပုံက ရုပ်လုံးကြွသည်။ ။ စိကာ စဉ်ကာ ရှိသည်။ ။ မနေ့တစ်နေ့က ဖြစ်ပွားသွားခဲ့သည့် အလား အဖြစ်အပျက်ကို လတ်ဆတ်အောင် သူ ပြောတတ်သည်။ ။

"ညနေစောင်းကတည်းက စပြီး လောင်တယ် မှတ်တာပဲ... မီး.. မီးဟေ့ဆိုလို့ အိမ်အပြင်ထွက်ကြည့်တော့ အနောက်မြောက်ထောင့် ကောင်းကင်မှာ ဝင်းလို့ ... အစကတော့ ခပ်အေးအေး ကြည့်နေတာပေါ့. . အရေးထဲ လေကလည်း တိုက်လိုက်တာ.. မီးက မငြိမ်းဘဲ တဖြည်းဖြည်း ကြီးလာတော့ မဖြစ်တော့ဘူးဆိုပြီး ပစ္စည်းတွေ သိမ်းရတာ.. တစ်ညလုံးလည်း မအိပ်ရပါဘူးအေ.. ဘယ်အချိန် ဒီဘက်ကိုများ

ရောက်လာမလဲလို့ .. ကံကောင်းချင်တော့ တောင်လေတိုက်တော့ မီးက မြောက်ဘက်ကို ရွေ့တယ်.. ညမိုးချုပ်တဲ့ အထိ မီးက အရှိန်ကောင်း တုန်း.. ဗဟိုဘဏ်နား ရောက်တော့မှ ငြိမ်းတယ်.. ငြိမ်းတော့လည်း မြို့ တစ်ဝက်က မီးထဲ ပါသွားပြီလေ"

"မီးက မြောက်ဘက်ကို မသွားဘဲ တောင်ဘက်ကို လာရင် ကျွန်တော်တို့ ဘယ်ကို ပြေးကြမှာ လဲဟင် ဘွားဘွား"

"ဘုန်းကြီးကျောင်း ပြေးမှာ ပေါ့အေ.. ညည်းနှယ်.. ဘုရားကြီးနားက ဘုန်းကြီးကျောင်းကို ပြေးမလား၊ ဗောဓိကုန်းဘက်က ဘုန်းကြီးကျောင်း ကို ပြေးမလား.. မန္တလေးမယ် ဘုန်းကြီးကျောင်းတွေ ပြည့်လို့ .. ကိုယ်နဲ့ သိသိ မသိသိ မီးဘေးဒုက္ခသည် ဆိုရင် ဘယ်ဘုန်းကြီးကျောင်းကမှ ပစ် မထားဘူး... မန္တလေးရော စစ်ကိုင်းရော ဘုန်းကြီးကျောင်းတွေ ရှိနေ သမျှ လုံခြုံတယ်.. စစ်ဖြစ်တုန်းကလည်း ဒီမြို့က လူတွေ စစ်ကိုင်းချောင် တွေထဲ သွားပြီး စစ်ခိုကြရတာပဲ"

နောင်တွင် လူကြီးတွေက ကောက်ချက်ချကြသည် ။ ဦးကျားကြီးမီး ဟာ မြို့၏ ကံကြမ္မာကို အချိုးအကွေ့ ဖြစ်စေသည် တဲ့ ။ မီးကြောင့် ခါး ကျိုးကျသွားသည့်မြို့မှာ ၁၉၈၇ ခုနှစ်တွင် ငွေစက္ကူများ တရားမဝင် ကြေညာအပြီး နောက်တစ်နှစ်အကြာတွင် တစ်ပြည်လုံး အုံကြွသည့် အရေး အခင်းကြီးလည်း နောက်ဆက်တွဲဖြစ်လေရာ ပိုမိုကျပ်တည်းလာခဲ့ဟန် ရှိခဲ့သည် ။ သည့်နောက်မှာ တော့ မြို့လယ်ကောင်တွင် အစဉ်အဆက် နေလာသူအချို့ မြို့အပြင်ဘက်သို့ ရွှေ့ပြောင်း စတည်းချလာကြသည် ဟု ရှေ့မီနောက်မီတို့ က ပြောသည် ။

"ဦးကျားကြီးမီးက တစ်မြို့လုံးကို ပြိုဟ်မွှေတာ.. ဒီလောက်ကြီးတဲ့ မီး တစ်ခါမှ မကြုံဖူးဘူး.. အဲဒါ နိမိတ်မကောင်းတာ... ညည်းက ဦး

ကျားကြီးဝင်း မီးလောင်ပြီး နှစ်လ နေတော့ မွေးရော.. မီးလောင်တုန်းက ညည်းအမေမှာ ကိုယ်ဝန်ကြီး တမမနဲ့ တောင်ပြေးရမလိုလို မြောက်ပြေးရမလိုလိုလေ.. မပေါ့မပါးဖြစ်ရတာ.. ညည်းကို မွေးတော့လည်း လကွယ်နေကြီး.. အဲဒီကတည်းက ဒီကလေး ကောင်းကျိုးပေးမှာ မဟုတ်ဘူး လို့ ငါက သိပြီးသား"

ကျွန်မနှင့် ဘွားဘွား စကားနိုင်လှတိုင်း ဘွားဘွားက မဆိုင်ရာကို ဆွဲထည့်ကာ သည် လို အနိုင်ယူပြောတတ်သည်။ ။ သည် အကြောင်းကြောင့်ပင် ဦးကျားကြီးမီးသည် ကျွန်မ အသိဉာဏ်တွင် စွဲစွဲထင်ထင် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ။ အသစ်ပြန်လည် မပြင်ဆင်နိုင်သဖြင့် သည် အတိုင်း ပစ်ထားရသော မီးလောင်တိုက်အိမ်များကို ကိုယ်နှင့် ဆက်စပ်မှုရှိသည့်အလား ငေးမော လွမ်းတတ်လာသည်။ ။

"မြောက်ဘက်အိမ်က ကိုကိုကုလား မွေးတုန်းက ငလျင်လှုပ်တယ်တဲ့ .. ဒေါ်လေးညိုက အဲဒါ သူ့သားဟာ မင်းလောင်းလေး ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာလို့ မေမေ့ကို ပြောဖူးတယ်တဲ့ သိလား၊ အဲဒါ ဟုတ်လား ဘွားဘွား... ကျွန်တော်မမွေးခင် မီးလောင်တယ်ဆိုတော့ ကျွန်တော်ကကော ဘာဖြစ်မှာလဲဟင်"

"ကြားဖူးပါဘူးအေ.. ပေါက်ပေါက်ရှာရှာတွေ့.. ကုလားလည်း ဘာမှ မဖြစ်ဘူး.. ညည်းလည်း ဘာမှ မဖြစ်ဘူး.. ဒါပေမဲ့ ကုလားက လိမ္မာတယ်၊ အနေအေးတယ်.. ညည်းကတော့ ဆိုးတယ်.. အဲဒီတော့ ငါ့အတွက်တော့ ကောင်းကျိုးမပေးဘူး"

သည် လိုအပြောခံရတိုင်း ကျွန်မသည် ဘွားဘွားကို အတွန့်တက်စမြဲ

။

"ဘာလို့ ကောင်းကျိုးမပေးတာလဲ"

"ညည်းမှ မလိမ္မာတာ"

"ဘာလို့ မလိမ္မာဘူးလို့ ပြောတာလဲ"

"ပြောစကားမှ နားမထောင်တာပဲဟာ"

"ပြောစကားက ဘယ်တုန်းက နားမထောင်ဘူးလို့ လဲလို့ "

"ကိုင်း.. ကြည့်.. အခု ဂျစ်ကန်ကန် လုပ်နေတာတွေလေ"

ကျွန်မသည် သိပြီးသား အကြောင်းအရာကိုပင် ဘွားအေကို ဂျီကျပြီး မေးမေးစမ်းစမ်း လုပ်တတ်သည် ။ ကိုယ်မသိလိုက်ရသည့် ကိုယ့် အကြောင်းကို စိတ်ဝင်စားလှသည် ။ ကျွန်မကို မွေးဖွားစဉ်က လူကောင် လေး ဖွံ့ရဲ့ လား၊ အသားလေး နီရဲ့ လား၊ အူဝဲမြည်သံ အောင်ရဲ့ လား ဆို သည် ကအစ သိချင်သည် ။ ငှက်ပေါက်စလေးများ လို အမွေး ကျိုးတိုးကျဲတဲနှင့် အသိုက်ထဲကနေ နှုတ်သီးကို မိုးမျှော်လျက် ကျည် ကျည်ကျာကျာ မြည်တမ်းသလိုမျိုး ကျွန်မ လုပ်ခဲ့ဖူးသလား။ ကြောင်ပေါ က်စကလေးတွေ မမြင်မကမ်း တစ်စမ်းစမ်းနှင့် ထောင့်နင်းနင်းဖြစ်သလို ကျွန်မကကော ရုန်းကန်ခဲ့ဖူးသလား။ ဝက်ပေါက်ကလေးတွေ တစ်ကောင် ပေါ်တစ်ကောင် ကျော်ခွတိုးဝှေ့ကာ မိခင်နို့ကို အာသာငမ်းငမ်း ဖြစ်သ လိုမျိုး ကျွန်မကကော အငမ်းမရ ဖြစ်ခဲ့ဖူးလား။ ဘဝ၏ အဦးအစသည် သည် မျှအထိ ကျွန်မအဖို့ စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းပါသည် ။

ဧပြီလ နှောင်းပိုင်း တစ်ရက် ဖြစ်ပါသည် ။ တိတိကျကျဆိုရလျှင် လ မကုန်ခင်တစ်ရက် ဖြစ်သည် ။

နွေရာသီမို့ အရုဏ်ကျင်းချိန် စောပါ၏။ ဆူပွက်လွန်းသော အပူရှိန်သည် ထိုတစ်နေ့ နွေလယ်ညဉ့်မှာ တော့ အနည်းငယ်ပျော့ပျောင်းဟန် ရှိခဲ့ပါသည် ။ သို့သော် ဆေးရုံကြီး၏ မွေးလူနာဆောင်ပြင်ပတွင် ဇနီးသည် ကို စောင့်နေရသော အမျိုးသားကြီးနှင့် မွေးခန်းထဲက ကိုယ်ဝန်ဆောင်မိခင်မှာ တော့ သောကလောင်စာသည် မွေးဖွားခါနီးလေ အရှိန်တညီးညီး တောက်လေ ဖြစ်နေသည် ။

"အဲဒီအချိန်တုန်းက ဘာမှ မတွေးမိဘူး.. မွေးလာတဲ့ ကလေး ခြေလက်အင်္ဂါစုံ မစုံ၊ အဲဒါပဲ ပူတာ"

ကျွန်မကို မွေးခဲ့သည့်အကြောင်း ပြန်မေးလေတိုင်း မေမေအဖြေသည် သည် သို့သာ မယွင်းမပြောင်း ရှိနေခဲ့သည် ။ မွေးဖွားချိန်အတွင်း ခြေချော်လက်ချော် ဖြစ်ပြီး မိခင်၏ အသက်အန္တရာယ်နှင့် ကြုံလာခဲ့လျှင် ကော ဆိုသည့် ဒုတိယမိစ္ဆာအပူသည် ပင် စိုးစဉ်းမျှ မရှိခဲ့၊ မတွေးခဲ့ပါဘဲ ။ မေမေ၏ အပ်ကြောင်းထပ်မျှသော ထိုအဖြေကို မဟောင်းသောပုံပြင်လို နားထောင်မဝ ဖြစ်ခဲ့သည် ။ ပြီးတော့ ဒါဟာ ကျွန်မအကြိုက်ဆုံး ပုံပြင်ပါပဲ။

လူ့လောကထဲသို့ ရောက်လာသူကို သက်ဆိုင်ရာ အသိုင်းအဝိုင်း၏ အသိအမှတ်ပြုပုံကို အခြေခံပြီး ထိုလူသား၏ အတ္တဦး သန္ဓေ တည်သည်ဟု ထင်ပါသည် ။ ကလေးဘဝမှာ တော့ မိမိကို မမွေးဖွားခင်က အကြောင်း၊ မွေးဖွားစဉ် အကြောင်း၊ မွေးဖွားပြီး အကြောင်းတို့ ကို အတော်သိချင်ခဲ့သည် ။ ကျွန်မကတော့ သူများ ထက် ထူးချင်သည့်နေရာတွင် နှစ်ပြန်ကဲသူဟု ဆိုရမည်။

"သမီးကို မွေးတော့ မျက်နှာဖုံးစွပ် ပါလာလား မေမေ"

"မပါပါဘူး.. ဒီအတိုင်းပဲ မွေးတာလေ.. ငိုလိုက်တာလဲ ပြလန်နေတာ"

ပဲ"

"အချင်းကော စလွယ်သိုင်း မွေးလာတာလား"

"ဟယ်.. ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ.. ဘာစလွယ်မှ မသိုင်းဘူး"

"ရွှေဇွန်းကော ကိုက်ရသေးလားဟင်"

ထိုအခါ အနားမှာ ရှိသော အဘွားသည် မနေသာတော့။ ကျွန်မ၏ တောင်စဉ်ရေမရ မေးခွန်းများကို နားကလောလာဟန် တူသည် ။

"ဟဲ့.. မွေးခါစကလေး သွားတောင် မပေါက်သေးတာ.. ဘယ်က ရွှေဇွန်းကို ကိုက်ချင်သေးတာတုံး"

"ဒါဖြင့် တခြားကလေးတွေလိုပဲ မွေးလာတာပေါ့"

"အေးပေါ့"

မေမေနှင့် ဘွားဘွား၏ အဖြေကြောင့် စိတ်ကူးယဉ်ဇာတ်လမ်းကို နိဂုံးချုပ်လိုက်ရသည် ။ သူတို့ မည်သို့ပြောပါစေ။ ကစားဖော် သူငယ်ချင်းများ နှင့် တွေ့လျှင်တော့ ကျွန်မသည် မျက်နှာဖုံးစွပ်လျက် အချင်းစလွယ်သိုင်းကာ ရွှေဇွန်းကိုက်ပြီး မွေးဖွားလာသူဟု သာ ပြောလေ့ရှိသည် ။ သူတို့ ကလည်း အားကျမခံ မွေးကတည်းက အဖေ၊ အမေ နာမည်အော်ခေါ်ပြီး မွေးလာသူတွေဟု ပြောလိုပြော၊ ဆေးရုံမှာ ကတည်းက သူငယ်ချင်းတွေ ရလာခဲ့သည် ဟု ပြောလိုပြော တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် သေးသေးတင်မခံ ပြန်ကြွားကြပါသည် ။

"နေပါဦး.. အဲဒီ ရွှေဇွန်းကိုက်တာတွေ၊ စလွယ်သိုင်းတာတွေက ဘယ်က သိလာရပြန်တာတုံး"

ဘွားဘွားသည် သနပ်ဖက် ဆေးပေါ့လိပ်ကို တစ်ချက်ဖွာလိုက်ရင်း

ခပ်ငေါ့ငေါ့ မေးလေသည်။ ။ နေ့လယ်နေ့ခင်းဆိုလျှင် ဘွားဘွားသည် ထမင်းစားပြီးချိန်တွင် ခါးတွင်းချဉ်ပြေအောင် ဆေးလိပ်ဖွာတတ်သည်။ ။ ဘွားဘွားနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် မေမေကလည်း စာရင်းတွက်ချင် တွက်နေတတ်သည်။ ။ သည် လိုအချိန်ဆိုလျှင် ကျွန်မကတော့ သူတို့ အနားမှာ တကျည်ကျည်ပေါ့။

"သူများ တွေ ပြောနေကြတာပဲလေ"

"အဲဒီတော့ အဲလိုမွေးလာတော့ ဘာဖြစ်သတဲ့ တုံး"

"အဲဒီလိုမွေးလာရင် ထူးခြားတယ်တဲ့ .. ထိပေါက်တယ်တဲ့ .. ချမ်းသာတယ်တဲ့ "

ကျွန်မကို ထူးထူးခြားခြား မွေးမပေးခဲ့လို့ သာ အဖေတို့ ၊ အမေတို့ ထိမပေါက်၊ မချမ်းသာကြတာဆိုပြီး ငြိုငြင်ချင်မိသလိုလို ရှိသည်။ ။ ဘွားဘွားကတော့ ကလေးလို မနေရ၊ မတွေးရကောင်းလား ဆို၍ ဆူငေါက်သည်။ ။ ဆူချင်ဆူ၊ ငေါက်ချင်ငေါက်၊ ကျွန်မတို့ ကတော့ ပေါက်ကရပေါင်းစုံ ဇာတ်လမ်းခင်းကာ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ပြိုင်ဆိုင်ကြသည်။ ။

သူငယ်တန်းပင် မတက်ရသေးသော ကျွန်မတို့ သည် မွေးကင်းစ ကလေးဘဝအကြောင်း စားမြို့ပြန်လျှင်ပင် နှစ်ပရိစ္ဆေဒ အလွန်ကြာညောင်းခဲ့ပြီဖြစ်သော အကြောင်းအရာတို့ ကို တသသ ပြောဆိုနေရသလို လူကြီးဟန်ဖမ်း၍ ပြောတတ်ကြသည်။ ။ မနေ့တစ်နေ့က အကြောင်းအရာလေးကို ပြန်ပြောကြလျှင်တောင် "ငါ ငယ်ငယ်တုန်းက လေ..."ဟူ၍ အစချီတတ်သည်။ ။

ထိုအကြောင်းများ ပြန်တွေးရလျှင် တစ်ခါတစ်ရံတော့လည်း ရယ်မိသည်။ ။ တစ်ခါတစ်ရံတော့လည်း လွမ်းစရာကောင်းသည်။ ။ သည် အထဲ

တွင် ဖိုးကျော်၏ နိဗ္ဗာန်ဇာတ်လမ်းလည်း ပါသည်။ ။

"ငါ ငယ်ငယ်တုန်းက နိဗ္ဗာန်ရောက်ဖူးတယ်"

ဖိုးကျော် သည် လိုပြောလာတော့ ကျွန်မ မခံချင်ဖြစ်မိသည်။ ။ ပြီးတော့ အံ့ဩရသည်။ ။ သည် တုန်းက ဝါတွင်းကာလမှာ ဘွားဘွားနှင့်အတူ တရားပွဲကို အဖော်လိုက်ခဲ့တုန်းကပါ။ သူ့စကားသံကို ကြားကြားချင်း တရားနာပရိသတ်အတွက် ကုသိုလ်ပြုသည့် ဆီးဖျော်ရည်ကို တန်းစီ ယူနေရင်းက ခြေလှမ်းကိုတုံ့၍ လှည့်ကြည့်မိသည်။ ။ ဆီးဖျော်ရည်ထက် ဖိုးကျော် နိဗ္ဗာန်ရောက်ဖူးသည့် အကြောင်းကို သာ၍ စိတ်ဝင်စားသည်။ ။

"နင်က ဘယ်လိုလုပ် ရောက်ဖူးတာလဲ"

"အဖေ ခေါ်သွားတာ.. ဆိုက်ကားလည်း စီးရတယ်၊ ရထားလည်း သုံးရက် စီးရတယ်၊ လေယာဉ်ပျံရောပဲ.. ပြီးမှ ရောက်တာ.. နိဗ္ဗာန်က နိုင်ငံခြားနဲ့ တူတယ်ဟ.."

သည် လိုနှင့် ကျွန်မတို့ မှာ နင်က နိဗ္ဗာန်ပဲ ရောက်ဖူးတာ၊ ငါက ငရဲရောက်ဖူးတယ်၊ ငါက နတ်ပြည် ရောက်ဖူးတယ်၊ သရဲတွေဆီ ရောက်ဖူးတယ် ဟူ၍ အလုအယက် ကြွားကြသည်။ ။ လူကြီးများ ဆီကနေ အကြားဖြင့် တစ်ယောက်က သိုက်က လာတယ်ဟု ဆိုလျှင် ကျန်သူအပေါင်းကလည်း သိုက်ကချည်း ဖြစ်ကုန်သည်။ ။ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ကိုယ်ပိုင်သိုက် ဇာတ်လမ်းကို မရိုးမချင်း အမျိုးမျိုးထွင် ပြောကြသည်။ ။

တစ်ယောက်က သရဲတွေ့ခဲ့သည် ဟု ဆိုပြန်လျှင် "နင်တွေ့တဲ့ သရဲထက်.. ငါ့သရဲက ပိုကြောက်စရာ ကောင်းတယ်"ဟု ဆိုကာ သရဲအကြောင်း ပြိုင်ပြောကြပြန်သည်။ ။ အနိုင်လိုချင်လွန်း၍ သာ အပြိုင်အဆိုင် ပြောခဲ့ကြသည်။ ။ ညကျတော့ ကိုယ်ပြောထားသည့် သရဲပုံပြင်ကို

ကိုယ့်ဘာသာ ပြန်တွေးမိပြီး ကြောက်ကြရပြန်သည်။ အပြိုင်ပြောကြစတမ်းဆိုလျှင် အနိုင်မခံ အရှုံးမပေး အကြွားကောင်းလွန်းလို့ လည်း အရိုက်ခံရဖူးသည်။

"ငါ့အဘွားမှာ နှလုံးရောဂါ ရှိတယ်.. မောမောနေတာလေ.. ရုပ်ရှင်ထဲက မင်းသမီးတွေလိုပဲ သိလား.. အဲဒါ သူဌေးရောဂါတဲ့ "

ဝေလွင်က သည် လိုပြောလာတော့ ကျွန်မ မခံနိုင်တော့။

"ငါ့အဘွားဆို ဒီထက်တောင် များ သေး၊ နှလုံးရောဂါရော၊ သွေးတိုး၊ ဆီးချို၊ ကျောက်ကပ်၊ ကင်ဆာ၊ ကာလသားရောဂါ အကုန်ရှိတယ်.. အကုန် သူဌေးရောဂါချည်းပဲ.. ငါ့အဖေနဲ့ ငါ့အမေဆို အဘွားကို ဆေးကုရလို့ ပိုက်ဆံတွေ တအားကြီးကုန်တာ"

တစ်ဖက်က သူငယ်ချင်း ပါးစပ်ပိတ်သွားအောင်၊ သူပင် ပြောစရာ မကျန်တော့လောက်အောင် သိသမျှရောဂါတွေကို သည် လိုတသီတတန်းကြီး ပြောလိုက်ရသည် ကိုပင် ကျွန်မမှာ အားရနေမိသည်။ ။ ဝေလွင်သည် မျက်လုံးကလေး ပြူး၊ ပါးစပ်ကလေး အဟောင်းသားဖြင့် အံ့သြနေလေသည်။ ။ ပြီးတော့ ဝေလွင်က ပြောသေးသည်။ ။

"နင်တို့ ချမ်းသာလိုက်တာနော်.. ငါလည်း အဲလိုရောဂါတွေ ဖြစ်ချင်လိုက်တာ"

တဲ့ ။ ပြောကောင်းလား မပြောကောင်းလား မသိပေမဲ့ ကျွန်မတို့ မှာ ကိုယ့်ထက်သာသည် ဟု ထင်လျှင် အားကျတတ်ကြသည်။ ။ ကလေးဘာသာဘာဝ အိုခြင်း၊ နာခြင်းနှင့် ရောဂါဘယ ဆိုသည် ကိုလည်း အထူးကြောက်လန့်မနေမိ။ သူ့မှာ နှလုံးရောဂါရှိတယ်ဟု ဆိုလျှင် ကိုယ်ပါ နှလုံးရောဂါ လိုက်ဖြစ်ချင်သည်။ ။ သူငယ်ချင်း နေမကောင်းလျှင် ကိုယ်ပါ ချက်ချင်းလက်ငင်း ဖျားပြီး ကျောင်းမသွားချင်တော့ပေ။ တုပ်ကွေးရာသီ

များ ဆိုလျှင် မိဘတွေကသာ သူတို့ သားသမီးကို တုပ်ကွေးကူးလာမှာ ကို စိုးရိမ်နေကြသည်။ ။ ကျွန်မတို့ မှာ တော့ ကျောင်းမသွားချင်သဖြင့် တုပ်ကွေး ကွေးချင်ချင် ဖြစ်နေသော သူငယ်ချင်းအနားမှာ တင် ဝေဒနာ ကူးအောင် အလှအယက် ပူးကပ် ထိုင်ချင်ကြသေးသည်။ ။

ဘွားဘွားကတော့ ကျွန်မတို့ နှင့် ပြောင်းပြန်။ သူက အယူသီးတတ် သည်။ ။ ဇာတ်လမ်းက ကျွန်မ အကြွေးအကြောင်းကို ဝေလွင့်အမေ သိရာ က စပါသည်။ ။ ဈေးမှာ ဝေလွင့်အမေနှင့် ဘွားဘွားတို့ တွေ့ကြတော့ ဝေ လွင့်အမေက ပြောသတဲ့။ ။

"ဒေါ်ဒေါ် မြေးအငယ်မကတော့ ကြွေးတာများ လက်လန်တယ်"

"ဘာများ ကြွေးလိုက်လို့ လဲ"

"ဘာရှိရမလဲ ဒေါ်ဒေါ်ရယ်.. ဒေါ်ဒေါ်အတွက် ၉၆ ပါးရောဂါအားလုံး ကို သူ လေလံဆွဲပေးထားတာ"

နဂိုကတည်းက ကျွန်မအပေါ် အမြင်မကြည်လင်သော ဘွားဘွား အတွက် ပိုပြီး မျက်မုန်းကျိုးစရာ ဖြစ်လာသည်။ ။ မေမေ့ကို တိုင်တည်ပြီး စွဲချက်တင်တော့ လျှာချော်ပြီး အကြွေးလွန်သည့် အမှုဖြင့် အရိုက်ခံရ သည်။ ။ ရိုက်တာက နာလှအောင်တော့ မဟုတ်။ သို့ပေမဲ့ ကျွန်မမှာ ဝမ်း နည်းလှသည်။ ။ "သမီးက စေတနာနဲ့ ကြွေးပေးတာကို" ဆိုကာ ပြောပြီး ငိုသတဲ့။ ။ လူကြီးတွေမှာ ရယ်ရခက်၊ ငိုရခက်နှင့်။ ကျွန်မ မွေးကင်းစ တုန်းက အကြောင်းကို ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ မပြောကြသော်လည်း သည် လို ပေါက်တိပေါက်ရှာ ဇာတ်လမ်းတွေကိုတော့ အဘိုးတို့ ၊ အဘွားတို့ အတော်လေး မှတ်မှတ်သားသား ရှိကြသည်။ ။ "ညည်းငယ်ငယ်က သိပ် ဆိုးတာ" ဆိုကာ အစချီပြီး ပြောရတာမျိုးကို သူတို့ ပိုပြီး အာတွေ့ကြ သည်။ ။

ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ အရိုက်ခံရတိုင်း ငါ့ကို ဘာလို့ ရိုက်ပါလိမ့်ဆို
ပြီး မသိနိုးနားစိတ်ဖြင့် ငိုရသည်။ ။ အသက်ကြီးလာသည့်အခါ ထိုအဖြစ်
အပျက်များကို တတိတိ ပြန်တွေးတိုင်း တစ်မိမိမ့် ပြီးမိသည်။ ။ သို့သော်
လည်း ပြီးသူ၏ မျက်ဝန်းမှာ အရည်ကြည်တို့ လွဲနေခဲ့သည်။ ။ ဒါကတော့
သိနိုးနားစိတ်ကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ။ လကွယ်နေ့တွင် မွေးခဲ့သောသူ၏
ဘဝတွင် လမင်းအလင်းလို ဝင်းပသော နေ့ရက်များ ရှိခဲ့ဖူးသည်။ ။ ဘဝ
သည် လပြည့်နှင့် လကွယ်လို မှောင်တစ်လှည့်၊ လင်းတစ်လှည့်။ ကျွန်မ
၏ အသက်ဆယ့်လေးနှစ်အထိတော့ လကွယ်မှ သည် တဖြည်းဖြည်း လ
ဆန်းပြီး လပြည့်ခဲ့သောနှစ်များ ဖြစ်သည်။ ။ သည့်နောက်နှစ်များက
တော့ လပြည့်ကျော်နှစ်များ ဟု ဆိုရပါမည်။
